

שפירסם המפקד האמריקאי הלפטונט-גנרל, מסיו רידג'וויי, לפני חודש, את הפקודה ל"מבצע קטלן", אישר רשמית את המצב הקיים זה מכבר בארץ ההרוסה-למחצה: המלחמה התנוונה לחלוטין. אמר הגנרל: מטרת הפעולה אינה לכבוש שטחים, לתפוס עמדות איסטראטגיות. המטרה אחת: להרוג מספר גדול ככל האפשר של חיילי האויב.

אותה שעה פירסם עתון אמריקאי קאריקטורה של חייל אמריקאי, מגודל זקן, כסוף זקנה, חוצה את קו הרוחב ה-38. שני קוריאאים בגיל העמידה מסתכלים בו. אומר האחד לשני: איני יודע מדוע הוא עושה זאת. אולם כך הוא עושה עוד מאז נולדתי.

בדבריו של מאקארטור המפורסר: המלחמה הגיי-עה לשלב קפאון תיאורטי. שום צד אינו יכול לחלום להנחיל תבוסה מכרעת למתנגדו, לגרשו מאדמת קוריאה. שום צד גם אינו יכול לנטוש את המערכה האבודה.

תנועת גומי מוזרה. כיצד נוצר מצב זה? בימים השחורים לאמריקאים, בדצמבר 1950, עת נסו מנוסת-בהלה לפני צבאות הפלישה של מאו צה-טונג, פירסם מאקארטור מספרים אגדתיים על כוח הסינים. הוא דיבר על חצי מליון, מליון, מליון וחצי חיילים — בעיקר כדי לעורר את הציבור האמריקאי להכריח את הנשיא להכריז מצב חירום. גורל הודעות אלה היה כגורל שאר ההודעות של הגנרל הזקן, האוהב פרסומת והגוממת: הן התבררו. כעבור שבועות מעטים של קרב, אחרי שרידג'וויי הצליח לייצב את הקו, נתברר כי הצבא הסיני אינו עולה במספרו על הצבא האמריקאי. לצד הצפוני-סיני היה, אמנם, יתרון-מה במספר החיילים, אולם לעומת זאת היה לצד הדומי האמריקאי יתרון גדול במטוסים, אניות-מלחמה, טנקים, תותחים.

במלחמה המודרנית דרוש לצד המתקיף יתרון-כוחות של 3 עד 5 נגד 1, כדי להתגבר על ההגנה, לנצח נצחון מכריע. לאף צד בקוריאה אין יתרון כזה.

גורם שני, המונע הכרעה: המבנה הגיאוגרפי של הארץ. כל קו בקוריאה צר בהכרח, אינו מאפשר תנועות-אימוף וכיתור גדולות. כל צד גילה כשרון לסגת נסיגות גדולות, מבלי לאבד את כוחותיו.

מכאן תנועת-הגומי המוזרה: כל צד מתחזק דוקא אחרי נסיגה גדולה, כשהוא נערך בקרבת בסיסי האספקה שלו, בעוד שהאויב נאלץ להזקק לקוי אספקה ארוכים. במקרה זה עובר הצד שנסוג להתקפה נגדית, זורק את האויב אל מעבר לבסיסיו, ותורר חלילה.

הרפתקה, מזימה, מזל. מדוע אין אף אחד מן הצדדים משתדל להגדיל את כחותיו פי כמה כדי לזכות בנצחון? האמריקאים נוהרים מלהכנס במלכודת. מספר כחותיהם המאומנים קטן, גם אחרי הגיוס הגדול

קורה רחב-אמה:

האחרון. ככל שיגדילו את כחותיהם באסיה, יצטרכו לצמצם את צבאם באירופה, להפקיר את ארצות האמנה האטלנטית לחסדי הצבא האדום.

שיקול דומה קובע גם לגבי הסינים. אמנם מאו צה-טונג נוהג בצבא עצום ולפי השערה: 3 עד 5 מליונים, אולם אין טעם רב לזרוק אל עבר הטני

מבצע רצח:

קים האמריקאים חבורות בלתי מנוסות. מספר היחידות הקרביות המעולות מצומצם, כמויות הנשק דלות ביותר. למאו לא כדאי להיכנס להרפתקה גדולה בקוריאה, שעה שצ'יאנג זומם את מזימותיו בפורמוזה, ומזלו של הו צ'ימינ בהודו-סין אינו מזהיר ביותר.

ללא סיכויים. בינתיים מתנחמים האמריקאים, שבגלל הקפאון בקוריאה נמנע ממאו לעזור להו צ'ימינ, ואילו הסינים מתנחמים, שבגלל קוריאה אין האמריקאים יכולים להקדיש את הכוח הרצוי להם לאירופה. דומים הצדדים לשני מתאבקים, המחזיקים איש ברעהו, כל אחד מתוך השבון שיריבו לא יוכל להתקיפו בינתיים במקום אחר.

ובינתיים נמשך "מבצע הרצח" בקוריאה. אלפי כפרים נמחקו מעל פני האדמה, מליונים הפכו סליטים, מאות אלפי אזרחים נורו ב"טיהורים" בלתי-מדוקקים של שני הצדדים. ללא סיכויים, ללא תכלית ברורה ממשיכים שני גוים ואמריקאיים להרוג, להשמיד, לשרוף.

